

Zdání klame - ale ne před Bohem...

(Jer. 24:1-8)

Libor Škrála

*Tento text pochází z archívu kázání sboru Církve adventistů s.d. ve Vyškově.
S obecnými poznámkami k zápisům kázání se můžete seznámit na našich webových stránkách:
<http://vyskov.casd.cz/kazani>*

Ú. Milé shromáždění, bratři a sestry, mládeži, děti... Jsou za námi 2 měsíce prázdnin, čas dovolených, táborů, různých letních setkání... čas poznávání jiných krajů, ale i čas poznávání sebe samých (třeba právě na táborech...). Je znovu třeba, abychom si spolu s našimi dětmi zvykli na to, že už zase začala škola... Pro některé je tento začátek o to zvláštnější, že mají za sebou prvních několik dnů v 1.třídě (někteří dokonce už podruhé – ne že by propadli, ale proto, že se jedná o střední školu... takže v jejich případě je to ne 1.tř., ale 1.roč.)

Během prázdnin někteří povyrostli, někteří jinak vypadají (jsou třeba snědší, opálení... po dovolené), někteří třeba změnili to, čemu se dnes říká „image“.

Žijeme totiž ve světě, který hodně dá na to, jak člověk vypadá, a žel méně na to, jaký je... Když jsme minulý pátek na mládeži debatovali na téma fyzického vzhledu, o tom, jestli je dobré být za každou cenu „in“ (jak se dnes říká), shodli jsme se na tom, že „krásní lidé to mají v životě jednodušší“.

Každý z nás by chtěl na svém vzhledu něco změnit (někdy by toho dokonce bylo moc a moc – já bych např. chtěl být aspoň o 5cm vyšší...)

Zaměřujeme se na to hezké, to nepřijmené, nehezké, záporné, negativní, velkým obloukem obcházíme, nemluvíme o tom...

Všimli jste si, že když se ve sboru vypráví zkušenosti, tak jen ty kladné, hezké...

Chci obrátit naši pozornost k jedné SZ knize Bible, kterou napsal Boží služebník, Boží prorok, který by svůj život mohl považovat (a i zvenčí se jeho život tak jeví) za neúspěch, prohru...

Jeho prostřednictvím Bůh tehdy poslal svému lidu zvláštní poselství zvláštním způsobem – a to formou podobenství. Z toho zároveň vidíme, že podobenství nejsou jen doménou evangelií, ale můžeme se s nimi setkat i ve SZ

Jer. 24:1-10

Muž, který byl v tomto případě tlumočником tohoto Božího slova, žil na přelomu 6.-7.stol.př.Kr. v jižním judském království, kde byl hl.městeml Jeruzalém. Sloužil v úřadu proroka za vlády posledních 5 judských králů: Joziáše, Jozafata, Jójakíma, Jójakína a Sedechiáše. Jeho předchůdcem byl prorok Sofoniáš a současníkem prorok Abakuk. Celý národ se v té době řtil do záhuby, až byl nakonec r.586 př.Kr. odbyt babylónskou říší.

Jako prorok 40 let věrně sloužil Bohu. Bůh mu nedovolil, aby se oženil, nesměl se účastnit ani společenských událostí, ať už těch radostných, jako jsou svatby, nebo těch smutných, jako jsou pohřby... Po celou tu dobu ho lidé ignorovali, odmítali a pronásledovali, často dokonce i ti nejbližší. Mnohokrát byl zbitý a uvězněný. Nelze se divit, že se opakovaně dostával do osobních krizí, kdy měl často pocit, že Bůh

je někde daleko, a proto zabředával do sebelítosti a začal si stěžovat, dokonce i samotnému Bohu – ten ho však trpělivě uvedl zpět na cestu důvěry a znovu mu ukázal, že on má jako Boží nástroj působit na ostatní a ne naopak.

Z příkladů jeho rozhovorů s Hospodinem můžeme vidět, že se nemusíme bát před Bohem odhalit své nejniternější pocity a myšlenky, a to i ve chvílích osobní krize. Je pisatelem 2 SZ knih Bible (jedna z nich se dokonce jmenuje Pláč)... Prorok pláče nad tím, že jeho soukmenovci považovali hřích jen za jakousi povrchovou špínu, která se dá umýt náboženskými obřady a jakýmsi „náboženským provozem“. Naivně se domnívali, že své hříchy mohou před Hospodinem skrýt. Byli jako malé děti, které si myslí, že když ony samy nikoho nevidí, nikdo nevidí je... Judejci navíc pohlíželi na své příbuzné ze severního Izraele s opovržením a odsuzovali je za jejich odpadlictví a bezbožnou morálku... Zkáza severního království a příčiny, které k ní vedly, měly být pro sebejisté obyvatele Judska zastavením a výzvou k hledání Boha. Z lidského pohledu bylo kázání tohoto proroka neúspěšné, přesto všechno svůj úkol splnil, protože celý svůj život zůstal Bohu věrný.

Kdo byl tímto věrným Božím služebníkem? Který SZ prorok zaznamenal podobenství o 2 koších fíků, které jsme před chvílí slyšeli? Jer.24:1-10

Také nás Bůh vybízí k něčemu podobnému v prostředí „duchovního Babylona“, pro který má zaznít naším prostřednictvím „*Vyjděte z něho, lide můj!*“ (Zj.18:4) – i když v něm nejsme, přesto můžeme mít jeho prvky... můžeme babylonsky myslet... Máme velkou zodpovědnost za nesení evangelia právě svými životy, prostřednictvím naší věrnosti Bohu, jeho požadavků, jeho vůli... jako tento SZ Boží služebník...

Proto nás poslední 2 úkoly SŠ vybízely, abychom si čestně odpověděli na to, jaký vztah máme k jiným ovčím, které JK má i v jiných ovčincích a zda jsme vůbec ochotni připustit, že je tam má... a jaký vztah máme k nekřesťanům, ať už to jsou atesité, nebo příslušníci jiných náboženství...

K tomu, aby uvěřili i oni, musí existovat nějaká zpráva - jejími nositeli jsme často my sami – proto ap.Pavel píše nejen věřícím v Korintu: „*Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým, vzniklým z naší služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí.*“ (2.Kor.3:3)

K věření musí existovat nějaké svědectví, nějaká zpráva – pro víru je tedy rozhodující slovo, evangelium...: „*Víra je ze slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží.*“ (Řím.10-17 kral.) Přestože toto poselství zní a lidé jej nejen slyší ale prostřednictvím naší křesťanské praxe zejména vidí, to ještě nezaručuje, že to poznamená, změní jejich životy... a oni uvěří...

Jaké je pozadí tohoto SZ podobenství, které už tehdy dalo zapravdu dnes, v současnosti užívanému přísloví o tom, že „zdání klame“?

Když v r.597 Nebúkadnesar odvedl judského krále Jójakína (Jekonjáše) a část judského obyvatelstva do Babylóna, domnívali se mnozí v Jeruzalémě, že Hospodin tak potrestal skutečné viníky, a že ve své přízni zachová a zabezpečí ty, kteří do zajetí odvedeni nebyli, jako by na nich žádná vina nelpěla. Ale skutečnost se ukázala jiná. Jeremiáš pravou skutečnost poznává ve vidění, v podobenství o 2 koších fíků.

Oba koše představovaly lidi, o jejichž údělu rozhodl Hospodin.

Zajatci (paradoxně představeni košem dobrých fíků), se po zajetí, které je napraví a očistí, upřímně obrátí k Hospodinu a vrátí se zpět. Hospodin na ně nezapomene, stanou se už brzy základem jeho nového lidu. Nebude to však pro jejich zásluhy – bude to díky tomu, že jim Hospodin dá místo kamenného „nové srdce“ z masa... (viz Ez.11:19, Ez.36:26). Srdce bylo pokládáno za sídlo poznávání, vůle a rozhodování. Proto výsledkem Božího jednání bude, že „*poznají Hospodina*“ (viz: Ez.34:27.30, Ez.37:13 aj.).

Na druhé straně ti, kdo zůstali v zemi, Jeruzalémští i se svým králem Sidkijášem (Sedechiášem), propadnou Božímu soudu a dopadnou na ně tresty. Neuniknou ani ti, kdo utekli do Egypta v domnění, že se tam před Babylóňany zachrání. I s nimi bude naloženo jako se špatnými fíky. Budou odhozeni a zavrženi – jejich úděl sestane příslovečným mezi všemi národy na světě... (Výklady ke SZ IV., str.316)

Tomuto SZ proroku, proroku Jeremiášovi Bůh ukázal prostřednictvím jednoho ze SZ podobenství i dnes stále platnou pravdu, která by se dala vyjádřit tím příslovím, které říká: „Zdání klame!“

Také o JK jeho současníci říkali to, co předpověděl už SZ evangelista, prorok Izaiáš, a co jsme si mohli minulý týden v jitřence: „...neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili.“ (Iz.53:2)

„Což to není ten tesař, syn Mariin a bratr Jakubův, josefův, Judův a Šimonův? A nejsou jeho sestry tady u nás? A byl jim kamenem úrazu... říkali totiž, že se pomátl.“ (Mar.6:3, 3:21)

„Dej nám, Pane, tolik prozíravosti, abychom neposuzovali člověka podle vzhledu a důstojnosti. Pomoz nám rozpoznávat tvého Syna ve všech přezíraných a odstrkovaných. Chraň nás, abychom se neušklíbovali nad tím, kdo není podle našeho vytríbeného vkusu. Dej, aby naše postoje nebyly snobsky nadřazené.“ (jitřenka 22.8.2004)

„...zejména dnes, v době pěstování kultu zdraví a krásy se my, křesťané hedvábní, (kral.v poznámkách) často štítíme člověka nemocného a odvracíme se od těch, kdo mají bolest...Jenže i stav Hospodanova služebníka nám ukazuje, že nemoc není diskvalifikací člověka...“ (jitřenka 23.8.2004)

LOG. Když jsme letos byli s dětmi ze sborů FpR a Hor.Cerekev na táboře, několikrát jsme překonávali prudký a hlavně dlouhý kopec, který byl hned za tábořem... říkalo se mu „Chilkootský průsmyk“. Při cestě na hrad Sovinec nás „výplaz“ (často po čtyřech) na tento kopec čekal hned na začátku... Protože na táboře bylo i několik –náctiletých, byl jsem bezděky svědkem, kterou položila jedna –náctiletá druhé s ohledem na mužskou část –náctiletých: „Hej, Šárko, není vidět, že jsem zpocená?“

„V povědomí lidí je totiž stále zařazováno, že bolest, utrpení, úzkost a opovržení, stejně jako jakýkoli hendikep, souvisejí se selháním. Ale ono je to jinak. Ježíš, našeho Pána a náš vzor následujeme jako muže bolesti i tím, když přijímáme sebe i druhé se všemi bolestmi, utrpeními, úzkostmi, selháními. I když se zdá, že nás to oslabuje a vysiluje, paradoxně nás to posiluje.. Pavel se proto svými slabostmi dokonce chlubil: „...a tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.“ (2.Kor.12:9.10)

Proč ? Protože Krista potřebujeme a voláme zpravidla tehdy, když nevíme, kudy kam, když nám „teče do bot“, když si nevíme rady, když jsme na dně. Proto si je ap.Pavel vědom toho, že právě ve slabostech, nedokonalostech, selháních jsme s Kristem víc, je nám blíže, než když jsme na vrcholu, v euforii...

Co si potřebujeme uvědomit ? Že nemáme jít cestou budování fasády a svého „image“, ale cestou budování a rekonstrukce našeho nitra, našeho myšlení.

To je to, co zdůrazňuje Bible, co se nám zdá být nepříjemné, co neradi slyšíme. Nositelem tohoto nepopulárního poselství byl rovněž prorok Jeremiáš. Hospodin ho poslal, aby králi představil nejdůležitější zásady, na nichž je založena prosperita národa (církve, sboru):

Jer.22:1-5

Víra v Boha sama o sobě nestačí – musí být podložena životem v poslušnosti Božího slova !

Na co dáme víc ? Na image, nebo na to, co je uvnitř?

Bůh říká: „Chci milosrdenství, ne oběti!“ (Oz.6:6), „Prosazovat právo a spravedlnost je před Hospodinem výbornější než oběť!“ (Př.21:3)

LOG. Bruno Ferrero: Další příběhy pro potěchu duše, str.31 (komentář k příběhu „Co má větší cenu“)

Cirkus, který postavili na kraji vesnice, začal při představení hořet. Klaun, už oblečený a naličený an své číslo, se rozběhl pro pomoc. Udýchaný dorazil na návěs a začal prosit vesničany: „Pojďte honem na pomoc! Cirkus hoří!“

Ale lidé považovali šaškův křik za chytrý trik, kterým se snaží přilákat lidi na představení, a tak tleskali a smáli se, až jim tekly slzy.

„Jestli ten oheň nezastavíme, přeskočí přes pole se zralou pšenící až sem do vesnice!“ – Klaun marně volal a zapřísahal lidi, aby šli na pomoc... Marně vysvětloval, že to není žádný reklamní výstup ani trik, ale hořká skutečnost...

S jeho slzami a pláčem jen sílil smích a ozývaly se výkřiky: „Bravo! – Jsi opravdový herec!“

Tak se oheň nerušeně šířil dál – nakone shořel nejen cirkus, ale i pole s pšenící a celá vesnice...

(proč často vidíme šaty a ne lidi? Věříme kravatám, a ne myšlenkám!

A tak se stává, že si mladí lidé berou často za manžela nebo manželku šaty, obličej nebo postavu, a ne celého člověka...)

Závěr

Přeji nám všem, abychom my všichni v té v Boží škole, a děti ještě v té jejich (ať už je to škola mateřská, základní, střední nebo vysoká...) byli i v tom nadcházejícím školním roce takoví, jací doopravdy jsme. A snad ještě lépe: takoví, jaké nás chce mít Bůh ! Nestydíme se za něho !

Zdání často klame – ale ne před Bohem !

(viz také: Př.31:30, 1.Tim.4:7.8, Žalm 147:10-11)

Nezapomínejme, že v našich životech nejde o „image“ a o to, jaký uděláme na své okolí dojem !

Boží slovo nám říká:

„Nejde o to, nač se dívá člověk. Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce.“
(1.Sam.16:7b)

AMEN